

Revolucija v prometu

Današnjim prometnim sredstvom: letalom, zrakoplovom in železnici proti velika nevarnost. Iznašli so namreč »railplane« (rejlplane), ki združuje vse najboljše lastnosti letalstva in železnice.

Prve praktične poskuse so začeli delati na Skotkem. Nad navadno železniško progo so postavili na kakih 15 m visokih in do 30 m narazen stojiščih mogočnih jeklenih stebrih železno ogrodje, viseče tračnice, utrjene s številnimi zamašnimi železnimi sklepi, kakšne vidimo pri železnih mostovih. Na tračnico pa je obesen nekak zepelin, trup letala brez kril, mogočen torpedo z dvema vhodoma, bleščajoči okni in s kakimi sto sedeži za potnike. Na priroten sprednjem koncu čudnega vozila je velik zračni vijak, propeler, kakor ga imajo letala, ki vozilo vleče naprej; na zadnjem koncu je prav tak vijak za potiskanje; oba na električni pogon.

Poskusi so se obnesli

bolje, kot so iznajditelji pričakovali. Zato so zgradili vso napravo v manjši obliki ter jo začeli nositi in kazati po vsem svetu. Tako bi večkrat nalteli na kaj čudne in na videz smešne prizore, če bi dobili dostop v razkošne vile svetovnih vele-darnikov. Sredi sobe je postavljena neka velika igračka, katere bi se nad vse razveselil vsak, tudi najbolj razvajeni otrok; in nad to igračko se sklanjajo resni finančni mogotci, učeni in preizkušeni inženjerji, se čudijo, vzdikajo od veselja, se navdušujejo za ljubko nenavadno vozilo (»Meni tudi«) ali pa se jim nenadoma čelo zmrača, neizmer-na skrb jim lega na srce in dušo.

Kaj, če ta stvarca res osvoji svet

Kaj bodo počeli ti kralji železnic, premoža, petroleja, če ta igračka prevzame ves promet, ki je doslej šel po železnicah in po zraku? Kje bodo potem jemali denar, ki ga jim donajajo proge, ki prepletajo svet. Kdo bo potem kupil ves premož, ki ga sedaj porabijo železnice in bencin, ki goni letala?

S svojim mogočnim vplivom se jim je sicer še posrečilo pregovoriti to ali ono državo, »nadležne otroke«, ki hočejo vsekakor dobiti igračko, katero so videli v izložbi. Toda človeštvo se ne da tako zlahka odriniti; imeti hoče to, kar si je vteplilo v glavo, imeti hoče vedno večjo naglico, zato se bodo morali mogotci pač ukloniti, dati človeštvu zaželjeno igračko in se prilagoditi novim zahtevam, oziroma postaviti kake svoje pogoje in meje.

Borba med lastniki železnic in premogovnikov ter iznajditelji »railplane« traja že deset let. Sedaj pa je dosegla svojo

prvo zmago

Brazilijska se je odločila, da uvede novo prometno sredstvo postopoma v posamezne pokrajine svojega ozemlja. »Railplane«, anonimna družba, je dobila dovoljenje, da zgradi devet prog, ki se bodo vse stekale v glavno mesto Rio de Janeiro. S tem seveda še ni rečeno, da bo nova iznajdba popolnoma spodrinila navadno železnico. Obe bosta živeli v prijateljskem razumevanju in si delili delo.

Prednosti novega prometa

so neprecenljive. Najprej zgraditev proge ne bo zahtevala nobenega nakupa novega ozemlja, ker bo proga postavljena na železne stebre nad sedanjem navadno progo v toliki višini, da se bodo pod njo nemoteno vlekli razmeroma počasni tovorni in osebni vlaki. Višina nove proge bo izključila glavno neugodnost vseh dosedanjih železnic, prehode. Voznja z »railplane« bo mnogo cenejša, ker je razmerje teže med njim in navadno železnico 70 : 1; kajti za prevoz ene tone po železnici je treba 70 ton mrtve teže; dočim je mrtva teža nove železnice 1 tona za prevoz iste teže.

Največja hitrost železnice je 130 km na uro, railplane 300 km.

Zavora je avtomatična in skoro trenutna in na mestu. S tem je izključena vsaka nesreča. Pa tudi nesreča iztirjenja je nemogoča. Hitrost je popolnoma neodvisna od strmine proge. Prometa ne morejo ustaviti nobene vremenske nepravilnosti, snežni zameti, viharji itd. Letala sicer dosegajo isto brzino, so pa zelo pod vplivom vremenskih pogojev. Prevoz potnikov bo lahko mnogo številnejši, ker bo zaradi brzine in dvosmerne vožnje mogoče urediti odhod na vsakih pet minut.

Railplane bo prevzel nujne pošiljke, potnike, ki se jim zelo pod vplivom vremenskih pogojev; železnici pa bo ostalo vse, kar ne zahteva naglice: težki tovari lesa, rude, strojev, navadne pošte in prevozi na dolgih progah.

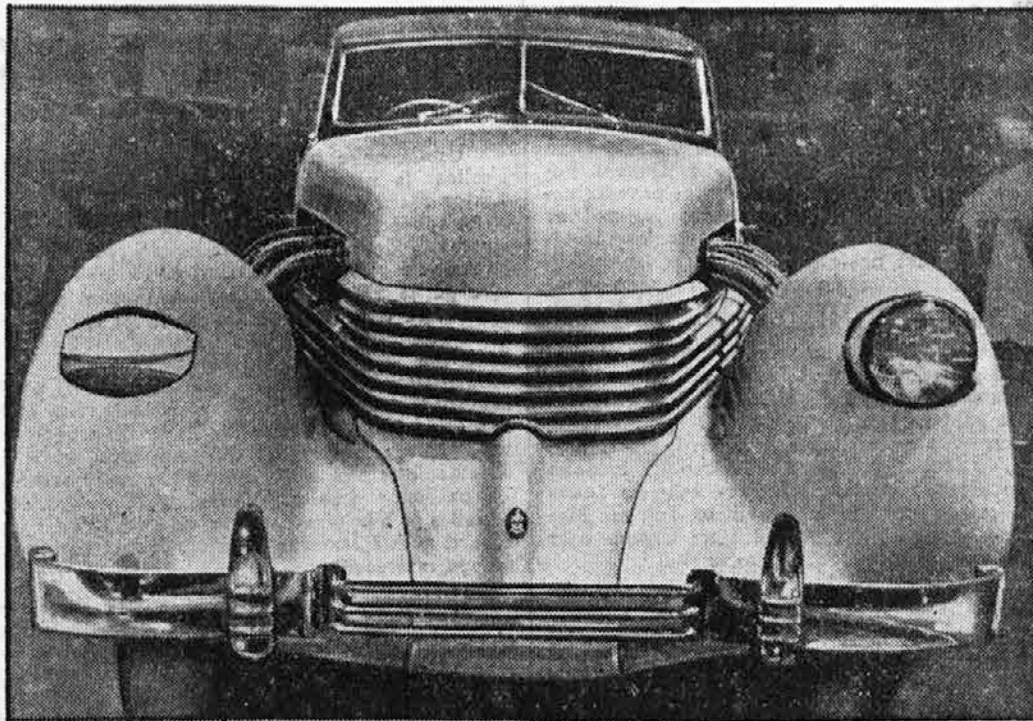
Cikaška igračka je stopila k nekemu odvetniku in mu rekla, da se hoče ločiti.

»Dobro; proti primernemu plačilu bom se postavil sodni postopek.«

»Koliko pa hočete?«

»Pet sto dolarjev.«

»Ne bo nič. Za sto dolarjev ga že lahko dam ustreliti.«

Nove vrste avtomobil, z londonske razstave. Svetilke so skrite v blatnik, odprtine se pa avtomatično zapirajo.

Kdo ščuva Arabce k upor

Zadnje čase se neprestano piše o arabskih uporih v Palestini. Vodja in glavni podpihovalec teh uporov je verski in svetni poglavar palestinskih muslimanov Hadži Aminal Husein, ki se je pred kratkim zmuznil angleškimi oblastmi in menda zbežal v Mezopotamijo.

Veliki mufti, kakor ga imenujejo Arabci, je imel precej trdo mlados. Učil se je nekaj časa v mohamedanski domači šoli, potem v osnovni angleški, nato pa so ga poslali v neki zavod v Kairu, kjer se mu je precej slabo godilo; z denarjem ga je namreč zalagal njegov starejši brat, poznejši jeruzalemski veliki duhovnik, ki mu ni privoščil nobenih nepotrebnih priboljškov.

V začetku svetovne vojne so ga poslali v častniško šolo v Turčijo, kjer se je boril na strani Nemcev. Ko so Angleži zasedli Palestino, se je vrnil v domovino in dobil službo pri angleški upravi ter se dvignil na dokaj visoko stopnjo. Pozneje je prišel tudi k policiji, carini in k angleškemu obvestilnemu uradu (Intelligence Service), od koder so ga kmalu izključili. Tedaj pa je začel odkrit boj proti Angležem in Judom.

Njegov značaj je po opisu nekaterih tujih časopisov zelo malo prikrupen. Menda je silno prekan, fanatičen, kot vsi muslimani, oblasti-željen, da je kar grdo, neodkritosrčen in brez vsake hvaležnosti. Kajti ves svoj vpliv, oblast, ugled in bogastvo je dobil samo s pomočjo fistic, ki jih danes najbolj sovražijo: Angležev in Judov.

Leta 1920 se je že tako odlikoval s svojim ustaškim delovanjem, da so ga Angleži obsodili na desetletno ječo, kateri pa se je izognil z begom v Transjordanijo. Tedaj pa je postal visoki komisar Palestine angleški Jud sir Herbert Samuel, ki je skušal vsa nasprotja odpraviti mirnim potom. Glavne upornike je hotel pridobiti zase s tem, da jim je poveril visoke službe. Med temi je bil na prvem mestu Aminal Husein, kateremu je še usoda pomagala na noge. Prav tedaj je namreč umrl njegov brat, muslimanski verski poglavar v Jeruzalemu; na njegovo mesto je prišel popolnoma nepričakovano mladi Aminal, ki sicer ni imel potrebne verske izobrazbe, imel pa je nenasitno željo po oblasti, ki je združena s službo muftija.

V njegove roke so se stekali vsi dohodki verskih prispevkov, davki, darila, dedščine in drugo, kar znaša okrog 15 milijonov na leto. Dasi zakon zahteva točen vpogled v knjige dohodkov, za katere morajo vedeti angleške in arabske oblasti, se mu je posrečilo prave vsote precej dobro prikriti in evobodno z njimi upravljati. Porabil jih je za nakup orožja in opremo uporniških krdelov. S svojim duhovnim vplivom in dobrimi nagradami si je pridobil številne pripadnike zlasti med niž-

Navaden glas ruši stavbe

Pravijo, da je neki star godec pretil ali stavil, do bo porušil most s svojo violino. Seveda mu ni nihče verjel. Godec pa je dan za dnem stal na mostu in neprestano igral eno samo noto na eno samo struno. Čez nekaj časa se je začel zibati, se pod vplivom note zibal vedno močneje in se zrušil.

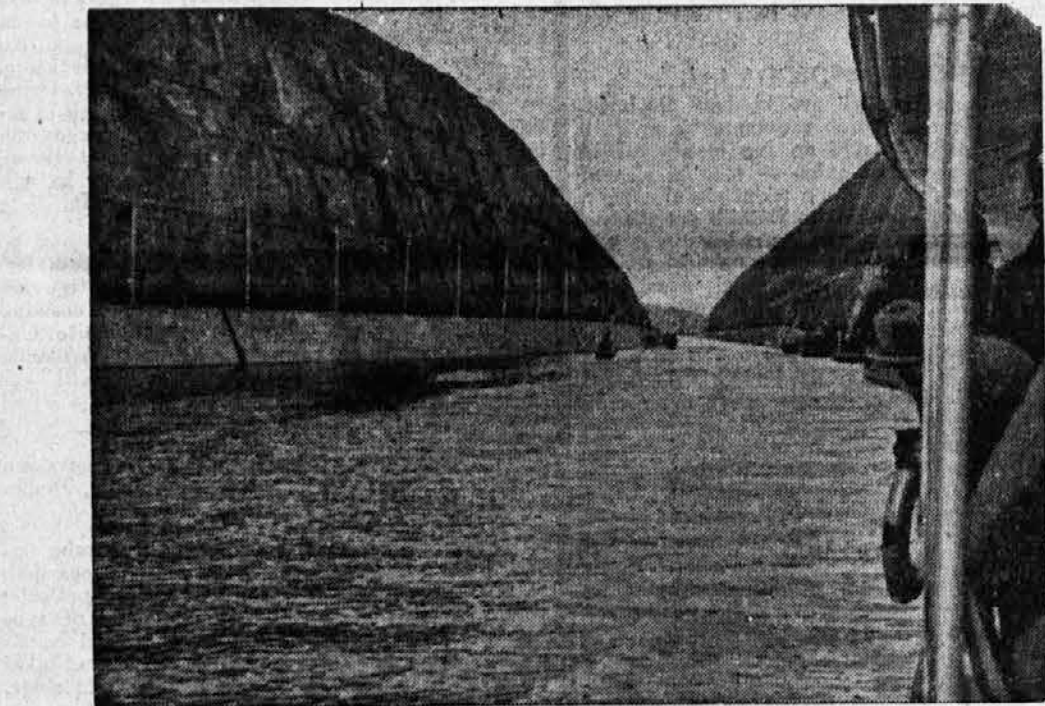
Marsikdo se bo nejeverno posmehoval taki zgodbi, vendar je znanstveno dokazano, da ima glas res izredno moč. Ne sicer sam v sebi, ampak s tem, da vzbudi v drugih predmetih odgovarjajočo noto. Vsak predmet je namreč zvočen, ima v sebi neki ton, ki odgovarja določenemu tonu kakega glasbila. Če se ti posreči odkriti pravi glas kake močnejše stavbe, ga neprestano ponavljati, lahko »zaigraš« vso stavbo, t. j., jo z igranjem njene note omajaš in porušiš.

Izum umetnega dežja

Dva madžarska asistenta na Tehnični šoli v Budimpešti sta dala patentirati svoj najnovejši izum, kako se napraviti umetni dež. Znano je že, da se spričo kakšnega velikega požara nenadoma začno tvoriti oblaki in da iz njih tudi dežuje, seveda samo v bližnji okolici pogorišča. Ta pojav poznajo že tudi Indijanci. Vselej, kadar dežja leže predolgo ni, začno požigati bližnje gozdove. Da je mogoče na ta način, čeprav ne preveč poceni, priklicati dež z neba, sta vedela tudi omenjena madžarska tehnika, in jima je to znanje pomagalo k novemu izumu, če naj se to še sploh imenuje izum. Madžarska je dežela, ki poleti največkrat zelo trpi zaradi suše. Izumitelja sta izdelala posebne aparate, v katerih bi zažigala petrolej in na ta način ustvarjala umetno deževne oblake. Zadošvalo bi »že« milijon kilogramov petroleja, da bi preprečila sušo. To bi sicer bil precej drag poskus in bi stal okoli 100.000 pengov. Vendar pa bi na Madžarskem ne imeli škode, če bi žrtvovali tudi to veliko vsoto, saj suša tam napravi včasih tudi do 5 milijonov pengov škode na leto. Stroške bi seveda morali nositi kmetje sami. Če bi bili pravično razdeljeni, bi moral plačati vsak kmet le okoli dva penga.

Podobne poskuse umetnega dežja so delali prej že tudi na Ruskem in v Ameriki. Vendar se pa ti poskusi niso bogve kaj obnesli. Omenjena madžarska izumitelja trdita, da je njun način klicanja dežja mnogo boljši, kakor vsi dosedanja.

jimi sloji, s katerimi se misli dokopati do kalifata, do vrhovnega poglavarja vseh mohamedancev, s središčem v Jeruzalemu.

Pred kratkim so izkopali tale prekop, ki veže Belgijo in Nizozemsko. Delo je bilo v tem skalnatem svetu, ki se na sliki vidi, go tovo precej naporno in dolgotrajno

M. Jacoby - R. Leigh:

Poročnik indijske brigade

»Da, draga?«
»Pusti me zdaj... Hočem biti sama... Videla se bova na plesu... In jutri... Moram biti sama!...«
Geoffrey je mislil, da je tudi njo čustvo tako premagalo, da ni mogla prenašati sreče, kakor je ni mogel on.
»Grem, draga,« ji je dejal nežno. »Zvečer bova mirnejša in se bova o vsem razgovorila. Ali si pa morda žalostna, ker sem tako mislil o tebi? Ker sem dvomil o tvoji ljubezni?«
Vsa obupana je zmignila z glavo.
»Ali ti je oče povedal, da moram pojutrišnjem spet na pot?«

Spet je odkimala.
»Saj ni nič, Geoffrey. Samo rada bi bila sama.«
Geoffrey je vstal.
»Grem, draga. Samo ne bodi huda name!«
Ko je bil Geoffrey sam v svoji sobi, ga je prevzela trudnost. Njegova sreča se je razblinila, da še sam ni vedel zakaj.

Ples na čast Surat kanu

Guvernerjeva palača je bila ta večer sijajno razsvetljena. V morju luči je bila na črnem ozadju neba in palmovih obrisov podobna sliki palače iz bajne pravljice.

Pred glavnim vhodom v park, ki je obdajal palačo, v parku in na glavnih vratih v stavbo s obile povsod postavljene častne straže: indijski vojaki iz angleških polkov, oblečeni v svoje bele uniforme ter s turbani na glavi.

Angleški vojaki so vzdrževali red, ker so se radovedne indijske množice nagnete od vsepovsod, da bi videle to razkošje in prihod Surat kana.

Sir Charles Macfield je še enkrat obšel vse dvorane, ki so imele malo pohištva, a so kazale veliko okusa. To je bila

posrečena zmes evropskega in indijskega sloga, toda vsaka posamezna soba je izdihavala odličnost in dostojanstveno eleganco. Čez kamenita tla so bile razprostrte dragocene preproge. S stropa so viseli težki stekleni lestenci z nešteto svečami.

Guverner je zamišljeno hodil po vseh teh dvoranih s svojim pribojnikom in je samo zdaj pa zdaj kaj velel indijskim služabnikom ter angleškim lakajem in vojakom, ki so bili nocoj v službi.

Vse je bilo v najlepšem redu. Sir Charles je vesel, da se na svoje ljudi lahko tudi v takih stvareh zanese.

Okrog pol devetih so začeli prihajati prvi povabljeni, častniki z ženami.

Guverner je čakal goste pred vrati v veliki salon.

Dvorana se je polagoma polnila. Častniki so bili v paradnih uniformah, dame v večernih oblekah.

Nocoj je bilo na vseh opazati neko posebno slavnostno razporedenje, kakor da hočejo vsi ti ljudje, v svesti si resnega trenutka, posebej poudariti in pokazati svoje dostojanstvo, svojo vero v moč angleškega cesarstva in sijaj angleške sile.

Neprenehoma so prihajale nove kočije, ki so se ustavljale pred glavnimi vrati, indijski lakaji pa so naglo skakali k njim in odpirali vrata.

Guverner je odšel v glavno dvorano. Ustavil se je pri sleherni skupini povablencev in z vsakim menjal nekaj ljubeznivih besedi.

Vsi so čakali na prihod Surat kana in njegovega spremstva.

Geoffrey Vickers je imel službo pri glavnem vходу. Pozdravil je na kratko in samo z nekaj besedami polkovnika Campbella in hčerko, ko sta se pripeljala v kočiji. Ni ju mogel spremiti v dvorano.

Perry Vickers je pričakoval Elizabeto pri drugih vratih. Ko je njen oče odšel v dvorano, je Perry imel nekaj minut časa, da je lahko spregovoril z njo na samem.

Elizabeta je imela belo obleko. Še nikdar je ni videl tako lepe, kakor je bila nocoj.

Stala sta v prednji dvorani. Oba sta bila v zadregi.

Foto Warner Bros

Elizabeta je v beli obleki stala s Perryjem v prednji dvorani.